

...

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.005/2026/5.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (felperesi képviselő címe; eljáró kamarai jogtanácsos: eljáró képviselő)
Az alperes:	alperes Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Alperes képviselője:	alperes képviselője kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonyból származó megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (11. sorszám)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 6.K.700.852/2025/10. számú ítélete

...

Ítélet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 54.000 (ötvennégyezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2022. szeptember 1. és 2024. december 31. közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes hivatásos állományú tagjaként a helység1 Rendőrkapitányság állományában körzeti megbízotti beosztásban teljesített szolgálatot; működési körzete helység2 és helység3 települések voltak. Az alperes körzeti megbízotti csoportot (a továbbiakban: KMB csoport) alakított ki, melynek működési körzetébe további tíz település, illetve településrész is beletartozott. A felperes a perbeli időszakban a körzeti megbízotti munkaköre ellátása mellett rendszeresen látott el működési körzetén kívüli és a beosztásához nem tartozó szolgálati feladatokat [járőr, járőrszolgálat, Tevékenység-irányítási Központ (a továbbiakban: TIK) általi küldés, átkísérés, elővezetés, rendezvénybiztosítás, csapatszolgálat]. A többletfeladatok ellátása miatt előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője elutasította.

A kereset és a védírat

[2] A felperes keresetében az alperest a perbeli időszakra 1.082.200 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Kereseti kérelme jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontjára, valamint (5) bekezdésére hivatkozott. A megbízási díj mértékét az illetményalap 100%-ában jelölte meg.

[3] Az alperes a védíratában elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj összegének a rendvédelmi illetményalap 50%-ára történő mérséklését kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság az alperest 1.082.200 forint megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (3) és (5) bekezdéseire, 102. § (1) bekezdés b) pontjára, a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 23. § (4) bekezdés c) pontjára, 24. § (1) bekezdésére, a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 6. § (1) bekezdés b) pontjára, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. mellékletére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a

továbbiakban:

31/2015.

BMr.)

35. § (6) bekezdésére, továbbá a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 21., 22., 25. és 26. pontjaira alapította.

[5] Rögzítette, hogy a járőri és körzeti megbízotti beosztások elkülönülnek egymástól. A releváns ítélkezési gyakorlatra is hivatkozó érvelése szerint a munkáltatónak az a joga, hogy a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a kinevezés szerinti beosztást és a díjazásra való jogosultságot. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezért jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását, az ellátott többletfeladatokért pedig ellentételezést kell fizetni.

[6] A felperes állítása szerint a szolgálatai 80%-ában nem körzeti megbízotti feladatokat kellett végrehajtania. A korábbi időszakra már érvényesített megbízási díjat ugyanezen feladatellátás miatt, melyet a bíróság jogerősen megítélt a számára. A peres felek között a perben részben nem volt vitatott, hogy a felperes a perbeli időszakban a körzeti megbízotti működési körzetén, azaz az illetékességi területén kívüli rendőri intézkedéseket látott el. Az alperes a felperes által megjelölt többletfeladatok közül a működési körzeten kívüli TIK küldések tényét nem vitatta, azonban azokat a rendes szolgálaton belül ellátott feladatoknak tekintette. A felperes kimutatásában foglaltakat a csatolt munkaokmányok felperesi feladatvégzéssel való teljeskörű összhangjának hiánya, illetve a járőr feladatok kifejezett elrendelésének hiánya miatt vitatta, valamint állította, hogy a közterületi feladatok tekintetében a járőri és a körzeti megbízotti beosztások formális azonosságot mutatnak. Mindemellett állította továbbá azt is, hogy az átkísérések nem kísérori feladatnak minősülnek.

[7] Az alperes állításaival szemben a felperes álláspontja megalapozott, mivel a körzeti megbízotti működési körzetéből történő elvonása nem tekinthető eseti jellegűnek vagy kivételesnek; ha erre a KMB csoport körzeten belüli feladatellátás keretében került sor, az is többletfeladat-ellátásnak minősül. A kialakult joggyakorlat alapján a veszélyhelyzet miatti személyi átcsoportosítások a felperes eredeti szolgálati beosztása mellett ellátott többlettevékenysége ellentételezése alóli mentesülésre nem alkalmasak, továbbá az Rtv.-ből eredő, a körzeti megbízottat terhelő intézkedési kötelezettségből fakadó feladatellátás, illetve a TIK irányítási jogköre sem ad arra lehetőséget a munkáltatónak arra, hogy a nem eseti jellegű elvonásra és a kinevezés szerinti beosztáshoz nem tartozó feladatok ellátására díjazás nélkül sor kerüljön. E körben – az alkalmazott jogszabályok, normatív utasítások és a bírói gyakorlat alapján – az a következtetés vonható le, hogy a járőri, járőrszolgálati feladatok egyértelműen nem tartoznak a körzeti megbízotti beosztásba.

[8] Hangsúlyozta, ezen a jogértelmezésen a KMB Szabályzat 2022. augusztus 12. napján hatályba lépett módosítása sem változtat, mert egy ilyen megközelítés a magasabb rendű, ekkor még nem módosított jogszabályokkal és a Jat. előírásaival is ellentétes lenne. A Hszt. és a 30/2015. BMr. szabályainak sérelme nélkül nem lehet olyan értelmezésre jutni, hogy a körzeti megbízotti beosztás magában foglalná a járőri beosztás majdnem valamennyi feladatát (Fővárosi Ítéltábla Kf.700.125/2024/5.). A 2023. február 1. napját – a Hszt. 71. §-ának módosítását – követő perbeli időszak vonatkozásában a rendelkezésre álló adatok alapján megállapította, hogy a jelentős többletterhelés mint új fogalmi elem szintén megvalósult, a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának normaszövege pedig nem rontja le a

felperes megbízási díjra való jogosultságát. A bizonyított többletfeladatok rendszerességének és jelentős voltának vizsgálata körében az egyes részfeladatokat nem önmagukban, hanem összességükben, az egymásra gyakorolt hatásukat, az összmunkaterhet figyelembe véve értékelte.

[9] A megbízási díj összecszerúsége körében rögzítette, hogy a perbeli esetben a felperes a követelése alapjaként meghatározott többletfeladatokat az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett, működési körzetén kívül, havonta visszatérően és rendszeresen, jelentős többletmunkát végezve teljesítette; e körülmények a felperesi kimutatásból megállapíthatók voltak. A felperes körzeti megbízotti feladatai ellátására mindez hátrányosan hatott; jelentős mértékben csökkentette a rendőri jelenlétét a működési körzetében, valamint több beosztáshoz is tartozó többletfeladat ellátásával járt, ezért az illetményalap 100%-ával megegyező mértékű megbízási díjigény nem eltűzlott.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[10] Az alperes fellebbezésében – annak tartalma szerint – az elsőfokú ítélet megváltoztatásával elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj összegének az illetményalap 50%-ára, azaz 541.100 forintra történő csökkentését kérte. Jogszabálysértésként a Hszt. 13. § (1) és (2) bekezdéseiben, 44. § (1) és (2) bekezdéseiben, 157. § (1) és (2) bekezdéseiben és 71. § (1) bekezdés c) pontjában, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 201. § (1) bekezdés a) pontjában, 266. § (1) bekezdésében, 268. § (1) bekezdésében, 279. § (1) bekezdésében, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 3. § (3) bekezdésében, 78. § (2) bekezdésében és 79. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltakat jelölte meg. További hivatkozása szerint az elsőfokú ítélet – a rendőrség hatáskörének elvonása miatt – sérti az Alaptörvény 46. cikk (1) bekezdését, az Rtv. 13. § (1) bekezdését, 33. § (1) és (2) bekezdéseit, 34. § (1) és (2) bekezdéseit, 43. §-át, a Jat. 10. § (1) bekezdés b) pontját és 24. § (2) bekezdését. Az elsőfokú bíróság ítélete jogkérdésben eltér a Kúria Kf.VII.45.156/2021/4. számú ítéletének [31] és [36] bekezdéseitől, a Kf.VII.45.184/2021/4. számú ítéletének [31] és [36] bekezdéseitől, valamint az Mfv.II.10.625/2012/4. számú ítéletének 5. oldal utolsó bekezdésétől. A felperes részére fizetendő megbízási díj mértéke – az alperes költségvetési szerv anyagi erőforrásainak vizsgálata nélkül – az Alaptörvény N cikk (1) és (3) bekezdésein alapuló fenntartható költségvetési gazdálkodás elvét, valamint ezzel összefüggésben a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdését és a Hszt. 71. § (5) bekezdését sérti.

[11] Az elsőfokú ítélet tévesen, iratellenesen jutott arra a megállapításra, hogy a felperes járőri és egyéb, megbízási díjat megalapozó tevékenységet végzett. A felperesi kimutatás pontatlan, mivel abban a felperes a TIK küldéseket is járőrszolgálatként tüntette fel, valamint a saját körzetében ellátott járőrszolgálatot és rendezvénybiztosítást is szerepeltette. Vitatta, hogy a felperes részére járőri feladat meghatározásra került volna, melyet alátámaszt, hogy a felperes KMB szolgálati naplót vezetett, feladatát nem járőr körzetleírás és útirányterv szerint végezte. A KMB Szabályzat 21. pont d) alpontja alapján jogszerű munkáltatói utasításként értékelhető a küldésekre reagálás, mellyel nem járőri feladat került meghatározásra. A közrendvédelemért felelős vezető a felperes munkáját úgy szervezte, hogy a feladatellátás a működési körzetében történjen. A felperesi kimutatás több, megbízási díjat

nem megalapozó tevékenységet is tartalmaz, így oktatásokon, fizikai felmérőkön, lövészenen, alkalmassági vizsgálatokon, TIK küldéseken, elfogásokon, csapaterőn történt részvételt (F/4. számú melléklet). A felperes az elvonások tényét munkaokmányaiban nem rögzítette. A felperes a KMB Szabályzat 21. pontjának megfelelően látta el feladatait, melyek ellentételezése a hivatásos pótlékot is magában foglaló illetményével kifizetésre került részére. Sétélmezte, hogy az elsőfokú bíróság a korábbi időszakra vonatkozó 5.K.700.078/2024/5. számú ítélettel egyező tényállást állapított meg a perbeli esetben is, melynek folytán a jelen ügygel összeegyeztethetetlen, iratellenes megállapításokra jutott az ítélet [4], [9], [15], [16]-[18], [21], [23], [25]-[26], [30]-[31], [33] bekezdéseiben. Összeségében a felperes vonatkozásában rendszeres és jelentős, a beosztásához nem tartozó többletmunka megállapíthatósága kizárt.

[12] A fellebbezés II. pontjában – az elsőfokú ítélettel történő összevetés nélkül – fenntartotta és megismételte a védíratban foglalt és az álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által el nem bírált jogi érvelést; e körben részletes előadást tett a keresetlevélben foglaltakra, valamint megismételte az elsőfokú eljárásban tett bizonyítási indítványait és kifogásait is.

[13] A másodlagos fellebbezési kérelmével kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a megbízási díj összegének megállapításánál figyelemmel kell lenni a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdésére, illetve a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdésére is, a fő szempont pedig a végzett feladattal való arányosság. Az elsőfokú ítélet által megállapított megbízási díj ezzel szemben eltúlzott mértékű: nincs figyelemmel az elvégzett feladatok mennyiségére és jellegére, azok időtartamára, illetve ezek tévesen kerültek megállapításra az ítéletben. Hivatkozott a bírói gyakorlatra (Mfv.II.10.507/2015/4., Kfv.VII.37.780/2020/5., Kf.III.39.019/2021/5.), melynek követelményeit a megbízási díj vizsgálatával kapcsolatban az elsőfokú bíróság nem teljesítette.

[14] A Kp. 100. § (4) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet [4], [9], [16]-[18], [27], [33], [38]-[41] bekezdéseiben mellőzött okirati bizonyítást indítványozott a tekintetben, hogy a felperes KMB szolgálati naplót vezetett, melyben a működési körzet területéről történő elvonás idejét nem tüntette fel (jelentős elvonás ténye bizonyítást nem nyert), továbbá részére vezető által járóri feladatok nem kerültek meghatározásra; a felperes tagja volt a csapatszolgálati századnak; az elővezetés végrehajtása a nem tervezhető szolgálati feladatok közé tartozik és annak időtartama kb. 1 óra; a felperes a TIK irányítása alatt állt, a migrációs ellenőrzést az illegális migrációval összefüggő jogsértések kezelésével kapcsolatos rendőri feladatok végrehajtására kiadott 36/2018. (VI.27.) ORFK utasítás alapján hajtotta végre, a felperesi kimutatás szerinti akciók intézkedési tervek alapján, a Jat. 24. § (2) bekezdésével összhangban kerültek végrehajtásra.

[15] Végső következtetéseként rögzítette, hogy a per iratai és a Rendőrség működési rendjére vonatkozó általános hatályú rendelkezések, utasítások ismeretében nem állapítható meg a felperes szolgálati beosztástól eltérő munkavégzése, ezért az elsőfokú bírósági ítéletben tévesen megállapított tényállás megalapozatlan és iratellenes.

[16] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Érvelése szerint az alperes fellebbezése az elsőfokú ítéletet elsődlegesen arra hivatkozással támadta, hogy az állítása szerint valótlan tényadatokat tartalmazó kimutatáson alapult, azonban a fellebbezés részletes indokolásának kifejtése alapján megállapítható, hogy nem ténybeli, hanem eltérő jogi alapon vitatja a megbízási díj megalapozottságát. Az alperes a 10. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben szereplő nyilatkozatában ténybelileg nem vitatta a kimutatásban foglaltakat. Az F/4. számú kimutatásból megállapítható, hogy a perbeli időszakban jellemzően vegyesen látott el járőri és körzeti megbízotti feladatokat. A körzeti megbízotti és a – rendszeresen, nem eseti jelleggel ellátott – járőri feladatok elválnak egymástól, és a munkáltató csak egy adott beosztáson belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat. Az Rtv. 13. § (1) bekezdésében foglaltak alapján nem dönthető el, hogy egy feladat a beosztáshoz tartozó vagy megbízási díjra jogosító-e. Nem osztotta az alperes fellebbezésben kifejtett álláspontját a járőri feladatokon kívüli egyéb feladatokat illetően sem. A megbízási díj mértékének alperesi vitatása ellenében hangsúlyozta azokat a figyelembe veendő szempontokat, amelyek alapján a magasabb összegű megbízási díj megállapítása indokolt volt.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[17] A fellebbezés nem alapos.

[18] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet – a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján – a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A felülbírálati jogkörét illetően a másodfokú bíróság rögzíti, hogy az alperes fellebbezésében hivatkozott az Alaptörvény 46. cikk (1) bekezdése, a Hszt. 13. § (1)-(2) bekezdései, 44. § (1)-(2) bekezdései, 157. § (1)-(2) bekezdései, valamint az Rtv. 33. § (1)-(2) bekezdései, 34. § (1)-(2) bekezdései és 43. §-a, továbbá a Jat. 10. § (1) bekezdés b) pontja és 24. § (2) bekezdése megsértésére, azonban ezekkel összefüggően a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait nem adta elő, ezért – a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel – az ítéltábla ebben a körben nem vizsgálódhatott, mivel a fellebbezésnek ezekre vonatkozóan nem voltak olyan érvei, amelyeket összevethetett volna az ítéleti indokolással. Ugyanezen okból nem vehette figyelembe a fellebbezés II. pontjában előadottakat, vagyis a védiratban foglalt érvelés és kifogások megismétlését, amely önmagában – az elsőfokú ítéletben foglaltakkal való összevetés és az elsőfokú ítélet jogszabálysértő jellegére vonatkozó jogi érvelés hiányában – a fellebbezés alapjául nem szolgálhat. A fellebbezés az elsőfokú bíróság ítélete ellen igénybe vehető perorvoslati eszköz, melynek alapján a másodfokú bíróság a fellebbezés és az ellenkérelem keretei között [Kp. 108. § (1) bekezdés] bírálhatja felül az elsőfokú ítélet jogszerűségét; a keresetlevélben foglaltakkal szemben megfogalmazott anyagi jogi védekezés és bizonyítási indítványok újraértékelésére önmagában, az elsőfokú ítélet vitatása hiányában nincs lehetőség, így az erre vonatkozó, a fellebbezés II. pontjában megismételt alperesi álláspont sem volt vizsgálható.

[19] Az ilyen módon lefolytatott felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság érdemi döntése az irányadó jogszabályoknak

megfelel; azzal – az indokok kiegészítése mellett – egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki, előjáróban – az Alkotmánybíróság e tárgykörben releváns megállapításaira {pl. 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34] bekezdés; 3201/2023. (V. 5.) AB határozat, Indokolás [32] bekezdés} hivatkozással – hangsúlyozva azt is, hogy a bíróságok indokolási kötelezettsége az ügy elbírálása szempontjából releváns kérdésekre történő válaszadás kötelezettségét jelenti.

[20] Az alperes fellebbezésében eljárásjogi és anyagi jogi kifogásokat is megfogalmazott. Az ítéltábla először az eljárási kifogások megalapozottságát vizsgálta. Az alperes részben vitatta a megállapított tényállást, ennek körében egyrészt általánosságban azt, hogy a felperes rendszeresen ellátott a beosztásába nem tartozó feladatokat, másrészt állította, hogy egyes konkrét feladatok nem szolgálhatnak megbízási díj alapjául. Az alperes arra helytállóan hivatkozott, hogy a felperesi kimutatás tartalmaz olyan pontokat is, melyek megbízási díjra nem jogosítanak (mint az oktatás, fizikai felmérő, alkalmassági vizsgálat vagy a lövészet), azonban azokat a felperes csak a teljesség kedvéért szerepeltette az F/4. számú kimutatásban, azok a megbízási díjra való jogosultsága alapját nem képezték. Helytállóan utalt az alperes arra is, hogy kísérőiroi feladatokat a felperes nem vezetett fel az F/4. számú kimutatásba, így az arra vonatkozó megállapításokat a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet indokolásából mellőzte, mindez azonban nem hatott ki az ítéleti döntés helytállóságára.

[21] A felperes által a beosztásába nem tartozó feladatok tényleges és rendszeres ellátásának általános vitatása mellett ugyanakkor az alperes a fellebbezésében nem jelölte meg, hogy ezzel szemben mit tart helyes ténynek, és milyen bizonyítékok támasztják alá ezen állítását – mindez a fellebbezéséből nem volt kiolvasható. Az alperes az ítéletet nem ténybeli alapon, hanem eltérő jogi álláspontja (a felperes által ellátott feladatok eltérő jogi minősítése) okán vitatta és kérte annak felülbírálatát a másodfokú bíróságtól. Konkrét alperesi tényállítás hiányában azonban a felperesi kimutatás és a felperes személyes előadása bizonyítási eszközként figyelembe vehető volt, a felperesi tényállítások bizonyítására való alkalmassága nem dőlt meg; az elsőfokú bíróság azzal, hogy ezen irat és nyilatkozat tartalmát az érdemi döntése meghozatala során figyelembe vette és értékelte, a Pp. 268. § (1) bekezdésében foglaltakat sem sértette meg.

[22] Az alperes fellebbezésében a Pp. 279. § (1) bekezdésének sérelmét is állította. A fellebbezés alapján a másodfokú bíróság számára a felülbírálat terjedelme a Kp. 79. § (2) bekezdésével,

78. § (2) bekezdésével és a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésével összefüggésben az elsőfokú bíróság által elvégzett bizonyítékértékelés és mérlegelés jogszerűségének, tehát megalapozottságának és okszerűségének, valamint az alperes ezzel kapcsolatos érvelésének vizsgálatára terjedhet ki. A Kúria ítélkezési gyakorlata egységes abban a kérdésben, hogy a tényállás megállapítására, a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó jogszabályok megsértésére alapított érvelés akkor foghat helyt, ha a tényállás iratellenes, illetőleg a bíróság a bizonyítékokat azok egybevetése során nem a maguk összességében értékelte, a megállapított tényállás nyilvánvalóan hiányos, okszerűtlen, vagy lényeges logikai ellentmondást tartalmaz; továbbá a bíróság által meghatározott tényállás akkor felel meg az eljárásjogi jogszabályoknak, ha az összhangban áll a periratokkal, okszerű és helyes következtetéseken nyugszik. Ennek során a bíróság feladata a bizonyítási eszközök

hitelességének, a bizonyítékok erejének megállapítása, a bizonyítékok egyenként, összességében értékelése, az összefüggések, ellentmondások feltárása, melyről az ítélet jogi indokolásában számot kell adni (Kfv.I.35.083/2024/13.).

[23] Az alperes fellebbezése IV. pontjában vitatta a bizonyítékok egybevetését és azok összességében történő értékelését, sérelmezte az általa csatolt okirati bizonyítékok figyelmen kívül hagyását és nyilatkozatainak értékelését; álláspontja szerint a lefolytatott bizonyítás és a beszerzett bizonyítékok a felperesi igényt nem alapozzák meg. Rögzíti ezzel szemben a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék az alperes által előadottakat ítéleti döntésének meghozatala során figyelembe vette, nyilatkozatait megfelelően értékelte és okszerűen mérlegelte, mely tevékenységéről az indokolásban is számot adott. Így a KMB szolgálati naplók mint a felperes munkaokmányai kapcsán rögzítette az indokolás [16] bekezdésében, hogy azok miért nem cáfolják a felperesi kimutatás tartalmát, illetve miért nem bírnak jelentőséggel az állított többletfeladatokkal kapcsolatban. Hangsúlyozandó, hogy az alperes a 2025. november 12. napján tartott tárgyalásról készült 10. sorszámú jegyzőkönyv tanúsága szerint (1. oldal, utolsó bekezdés) a felperesi kimutatásban foglaltakat ténybelileg nem vitatta a TIK küldések és a rendőri intézkedések tekintetében, mindössze a felperes által ellátott feladatok eltérő jogi minősítésére hivatkozott, mely szerint ezek nem járőri feladatok és az átkísérés pedig nem kísérorőri feladat. Mindezekre tekintettel a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása során az elsőfokú bíróság jogszerűen járt el, az általa megállapított tényállást a bizonyítékok egyenként és a maguk összességében okszerűen alátámasztják, az alperesi előadással szemben nem hagyta figyelmen kívül az általa szolgáltatott okirati bizonyítékokat és az alperesnek a felperes által előadottak vitatására, illetve elismerésére vonatkozó nyilatkozatait. Az pedig már nem az eljárási szabályszegések vizsgálatára tartozó kérdés, hogy a felperesi feladatellátás megbízási díjat megalapozó – a 2023. február 1. napját követő időszak tekintetében jelentős többletmunkát megvalósító – többletfeladatként értékelhető-e, ezért az alperes a tényállás helytállóságát és a bizonyítékok értékelését, esetenként figyelmen kívül hagyását alaptalanul állította. Összegzően megállapítva az elsőfokú bíróság a Kp. 78. § (2) bekezdése, 79. § (2) bekezdés b) pontja, valamint a Pp. 266. § (1) bekezdése és 279. § (1) bekezdése körében értékelhető jogszabálysértést nem követett el: ítéletét a perben jelentős tények megállapításához felhasználható, a mérlegelés során figyelembe vehető bizonyítékokra: a felperes személyes előadására, az alperes nyilatkozataira és a rendelkezésre álló okiratokra alapította. Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás ténye nem volt megállapítható, az alperes alaptalanul indítványozott bizonyítást a Kp. 100. § (4) bekezdésére hivatkozással.

[24] Az alperes eljárási jogszabálysértésként a Kp. 3. § (3) bekezdését és a Pp. 201. § (1) bekezdés a) pontját is felhívta; előbbi törvényi rendelkezés a felek – nem pedig az eljáró bíróság – peranyagszolgáltatási kötelezettségéről szól, erre figyelemmel annak megsértése az elsőfokú bíróság vonatkozásában nem értelmezhető, míg utóbbi, a perfelvételi szakon belül a per iratai közé tartozó válaszirat tartalmi elemeit rögzítő jogszabályhely a Kp. 6. §-a értelmében és kifejezett utaló szabály hiányában a közigazgatási perben nem alkalmazandó, így jogszabálysértés alapjául sem szolgálhat. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a törvényszék lényeges eljárási szabálysértést nem követett el, így az elsőfokú ítéletet az ítéltábla a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel érdemben vizsgálta.

[25] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítéletet a megbízási díj jogalapjának megállapítása és összezszerősége tekintetében is támadta. Azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság tévesen foglalt állást a felperes által ellátott, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra való jogosultságát megalapozó jelentős többletfeladat ellátásáról.

[26] A felek közötti jogvita alapvető kérdését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában – és 2023. február 1-jét követően a (3) bekezdésében – foglalt feltételek teljesülése jelentette. Az alperesnél a felperes körzeti megbízotti beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör). A felperes által a perbeli esetben végzett járőrszolgálati és egyéb feladatok, mint a munkáltató egyoldalú utasítása alapján teljesített feladatok, nem a kinevezése szerinti beosztáshoz tartoztak; ezért az elsőfokú bíróság a becsatolt, és az alperes által a járőrszolgálat ellátása tekintetében nem vitatott kimutatás szerint a többletfeladat ellátására helyesen következtetett.

[27] Az elsőfokú bíróság az ítéletében helytállóan mutatott rá, hogy a munkáltató az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti; azok meghatározása azonban nem lehet önkényes. A következőkes bírói gyakorlat (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.) szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alaphól eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását. A Kúria határozataiban (pl. Kf.VII.39.525/2021/3.) kimondta, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, abból következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezése szerinti beosztáshoz tartozó feladatkört látott el, többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben a rendszeresen elvégzett további tevékenység nem az adott szolgálati beosztáshoz tartozik, az mindenképpen többletfeladatként értékelendő. A Kúria következőkes gyakorlata szerint, amennyiben a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja (a körzeti megbízott) a beosztásához nem tartozó feladatkört a körzeti megbízotti működési körzetén kívül nem eseti, hanem napi rendszerességgel ellátja, többletszolgálatnak minősül, annak ellentételezésére jogosult (Kf.VII.45.076/2022/4., Kf.VII.45.006/2022/4.).

[28] A KMB Szabályzat 37. pontja alapján a körzeti megbízottnak a szolgálatteljesítési idejének legalább 70%-ában közterületi tevékenységet kell ellátnia, ugyanakkor hangsúlyozottan nem bármely közterületen, hanem saját működési területe közterületén; a közterületi szolgálat egyébként sem feleltethető meg a járőrszolgálatnak vagy a közlekedési akcióknak. A KMB csoport létrehozása a KMB Szabályzat 3. pont d) alpontjában és 15. pontjában foglalt szabályozásból következően nem jár azzal a következménnyel, hogy a körzeti megbízott feladatköre a KMB csoport működési körzetében a járőrszolgálati feladatokkal kibővülne; e tekintetben az alperes összemosta a működési körzeten kívüli és az eltérő (járőr) beosztásba tartozó feladatellátást. A KMB csoport

létrehozásának a célja, továbbá annak megítélése, hogy mely feladatok ellátása tartozik a felperes körzeti megbízotti beosztásához és melyek haladják meg azt, olyan kérdés, amelynek jogértelmezését a Kúria már elvégezte; ezen álláspontjától a másodfokú bíróság eltérni nem kíván. A Kúria a körzeti megbízott által a működési körzetén kívül végzett járőri feladatokkal összefüggésben több határozatában kimondta: amennyiben a körzeti megbízott hosszabb időszakon át, rendszerszintűen a beosztásához nem tartozó feladatkört ellátja, a járőrfeladatokat a körzeti megbízotti működési és csoportműködési körén kívül nem eseti, hanem napi rendszerességgel végzi, az többletszolgálatnak minősül, így annak ellentételezésére jogosult (Kf.VII.45.176/2021/4., Kf.VII.45.184/2021/4.). A KMB Szabályzat egyértelműen meghatározza, hogy a körzeti megbízott járőrfeladatokat milyen szűkítéssel hajthat végre. Ebből az következik, hogy amennyiben ettől eltérően teljesíti a járőri feladatokat, megbízási díjra jogosult. Lényeges azt is hangsúlyozni, az eldöntendő kérdés nem az volt, hogy a TIK jogszerűen utasíthatta-e a felperest és az utasítási jog milyen állományi körre vonatkozik, hanem az, hogy – a KMB Szabályzat 21. pont d) alpontjában foglaltakra figyelemmel – ezekért a rendszeresen ellátott többletfeladatokért a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pont szerinti ellentételezésre jogosult-e. Hasonlóképpen az átkísérések és a csapatszolgálat is csak eseti jelleggel engedhető meg, így a KMB Szabályzat 21. pont e) és f) alpontjára figyelemmel ezen tevékenységek is megalapozzák a megbízási díjra való jogosultságot más tevékenységek mellett, ha azok száma és gyakorisága összességében meghaladja az eseti jelleget és rendszerességet mutat.

[29] A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a felperes munkakörének a járőri munkakörrel történő bővítésére a KMB Szabályzat 2022. augusztus 12. napjától hatályos rendelkezése sem teremtett alapot. E körben teljes mértékben osztja az elsőfokú ítélet [30] bekezdésében szereplő, a Fővárosi Ítéltábla Kf.700.125/2024/5. számú határozatában foglaltakra alapított jogi levezetést, attól eltérni nem kíván. Helytállóan utalt tehát az elsőfokú bíróság arra, hogy amennyiben a KMB Szabályzatnak olyan értelmezést tulajdonítana, miszerint a körzeti megbízotti beosztás magában foglalja a járőri beosztás majdnem valamennyi feladatát, úgy a 30/2015. BMr. szolgálati beosztásra vonatkozó szabályai, valamint azzal együtt a Hszt.-nek a besorolásra (114-119. §), valamint az illetmény meghatározására (154-162. §) szolgáló szabályai sérülnének. Ezzel teljesen kiüresedne a körzeti megbízotti beosztás tényleges és lényeges tartalma, amely elsősorban a KMB Szabályzat 2. pont a) alpontja szerinti területen az ott meghatározott feladatok ellátása. Erre figyelemmel a KMB Szabályzat módosítása a körzeti megbízott beosztásához esetlegesen hozzátartozó, korábban megbízási díj megfizetése nélkül teljesítendő járőri, járőrszolgálati részfeladatokat azonosíthatatlanná tette. Mindezek tükrében – a Hszt. és a 30/2015. BMr. sérelme nélkül – nem lehet olyan értelmezésre jutni, hogy a körzeti megbízotti beosztás magában foglalná a járőri beosztás majdnem valamennyi feladatát. E vonatkozásban is kiemelendő, az eldöntendő kérdés nem az volt, hogy a TIK jogszerűen utasíthatta-e a felperest, hanem az, hogy ezekért a többletfeladatokért ellentételezésre jogosult-e.

[30] Az alperesnek az Rtv. 13. § (1) bekezdésére alapított fellebbezési érvelése sem foghat helyt, ugyanis – mint arra az elsőfokú bíróság helytállóan rámutatott – az abban foglalt általános rendőri intézkedési kötelezettségből nem lehet megalapozott következtetést levonni arra, hogy az adott feladat a hivatásos állományú beosztásához tartozik-e, ezáltal megbízási díjra jogosít, vagy sem, illetőleg az itt megfogalmazott általános intézkedési kötelezettség nem mentesíti a munkáltatót a megbízási díjfizetési kötelezettség alól. A rendvédelmi

szerveknél, így az alperesnél ellátandó beosztások kógensek, azok szervezeti hierarchiája, besorolása jogilag rendezett; ezen túlmenően a KMB Szabályzat, valamint a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás rendelkezéseiből is egyértelműen következik, hogy a körzeti megbízotti feladatok és a járőri feladatok ellátása elválik egymástól.

[31] Az elsőfokú bíróság bizonyítékokkal alátámasztotta (F/4. számú felperesi kimutatás, 10. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt felperesi személyes előadás) annak is megfelelő indokát adta, hogy a felperes ezen többletfeladatokat nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen látta el, amely feladatok a szolgálatai jelentős részét, annak napjait tekintve 80%-át érintették. Ennek vizsgálata során az elsőfokú bíróság helytálló megállapítása szerint a szolgálati naplók nem bírtak jelentőséggel: a felperes körzeti megbízotti beosztása a felek között nem volt vitatott, a járőr beosztásba tartozó feladatok ellátását, illetve annak tartamát pedig önmagukban a munkaokmányok nem cáfolják. Mindebből helyesen vonta le az elsőfokú bíróság azon következtetést, hogy a felperes rendszeresen, valamennyi hónapban a saját működési körzetén kívül is látott el a beosztásába nem tartozó szolgálati feladatokat. Helyesen értékelte, hogy a felperes a járőr feladatokat a működési körzetén kívül visszatérő rendszerességgel végezte, melyre nem adott jogalapot a KMB Szabályzat 21. pont d) alpontja, 24. pontja, valamint 2. pont c)-d) alpontjai, miután ezek a feladatok nem a felperes kinevezése szerinti beosztásához tartozóak. A Kúria következetes – a perben is irányadó – gyakorlata szerint a munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységhez nem tartozó feladatokat, az ilyen jellegű feladat tartós ellátása nem maradhat ellentételezés nélkül (Kf.VII.39.523/2021/4.).

[32] A többletfeladatok e gyakorisága azok jelentős mértékét, az alperes által a fellebbezésben nem cáfolt jelentős többletterhelést alátámasztja. Erre tekintettel a Hszt. 71. § (3) bekezdésének 2023. február 1. napjával történt módosítása a kereset jogalapját az ezt követő perbeli időszakra nézve nem döntötte meg. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának 2023. február 1. napjától hatályos módosítása a hivatásos állomány tagját általános jelleggel a megbízási díjra való jogosultságból nem zárja ki, ezen értelmezéssel a megbízási díj jogintézménye [Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja, valamint (3) bekezdése] kiüresedne, így a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának csak olyan értelmezése lehet helyes, amely a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazásának is teret enged, az a Hszt. 71. § (3) bekezdésében meghatározott többletfeltétellel együtt értékelendő. Az elsőfokú bíróság érvelése e jogértelmezésnek megfelelt, állásfoglalása a felperes többletfeladat-ellátásával megvalósított jelentős többletmunkájáról helytálló.

[33] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által rendszeresen végzett járőrszolgálat és egyéb feladatok ellátása a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladatként értékelendő, amely megalapozza a Hszt. 71. § (5) bekezdése szerinti megbízási díjat. A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy az alperes érvelésével ellentétben az elsőfokú bíróság a fentiek tükrében nem tért el jogkérdésben a Kúria BHGY-ben közzétett, s a fellebbezésben hivatkozott, a fentiekkel azonos elvi álláspontot rögzítő határozataitól (Mfv.II.10.625/2012/4., Kf.VII.45.156/2021/4., Kf.VII.45.184/2021/4.), ekként az elsőfokú ítélet a kikristályosodott ítélkezési gyakorlatot tükrözi.

[34] A megbízási díj mértékével összefüggésben a másodfokú bíróság a következőkre mutat rá. Miután az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, azt az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg; a másodfokú bíróságnak a felülbírálat keretében az elsőfokú bíróság ezen mérlegelési tevékenységének jogszerűségét kellett vizsgálnia. Ezzel összefüggésben a legfontosabb kérdés a hatásköri anyagi jogi szabályok vizsgálata, vagyis az, hogy a jogilag kötött mérlegelés a jogszabályok keretei között történt-e. Amennyiben ugyanis a jogszabály a mérlegelés szempontjait meghatározza, a másodfokú bíróságnak a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között azt kell megítélnie, hogy az elsőfokú bíróság a döntése meghozatalánál érvényesítette-e ezeket a törvényi előírásokat.

[35] Az ítéltábla – annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára az okszerű mérlegeléssel szemben felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít – megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály [Hszt. 71. § (5) bekezdése] által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 100%-ában határozta meg; ezen felül az általa figyelembe vett, az ítélet indokolásának [36]-[43] bekezdéseiben kifejtett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdése és a 33/2015. BMr.

10. § (2) bekezdése szerinti kritériumok közé. Az elsőfokú bíróság az arányosság vizsgálatánál figyelembe vette, hogy a beosztásán kívüli feladatokat a felperes rendszeresen, nem eseti jelleggel látta el és azok a szolgálati idejének jelentős részét kitették; mindezt a felperes által csatolt kimutatás és az általa személyesen előadottak alátámasztották. Az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége a jogszabályban rögzítetteknek és az e tekintetben egységes bírói gyakorlatnak (az alperes által hivatkozott Mfv.II.10.625/2012/4., Mfv.II.10.507/2015/4., Kfv.VII.37.780/2020/5. és Kf.III.39.019/2021/5. számú határozatokban foglaltaknak is) megfelel, összhangban áll a megállapított tényekkel, okszerű, ellentmondásmentes, így önmagában az, hogy az alperes nem tartja a megállapított összeget a többletmunkával arányban állónak, nem teszi jogszabálysértővé a mérlegelést.

[36] Az alperes fellebbezésében megalapozatlanul hivatkozott az Alaptörvény N) cikk (1) és (3) bekezdéseiben foglaltakra, így arra, hogy a peresített időszak éves költségvetési törvényei a bírói mérlegelés korlátját képezik. Bár az Alaptörvény a jogrendszer alapja, ám maga nem jogszabály, így az elsőfokú bíróság által megsértett jogszabályi rendelkezések között megalapozottan nem hivatkozható. Másrészt az N) cikk (3) bekezdése – többek között – a bíróságok számára azt írja elő, hogy a feladatuk ellátása során kötelesek az (1) bekezdés szerinti elvet tiszteletben tartani, amely nem más, mint az, hogy Magyarország a kiegyensúlyozott, átlátható és fenntartható költségvetési gazdálkodás elvét érvényesíti. Fontos azonban hangsúlyozni, hogy a felperes megbízási díjra jogosultsága, ezen belül annak mértéke nem függhet költségvetési kérdésektől, a mérték megítélése során kizárólag a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdésében, mint speciális rendelkezésben foglalt szempontok érvényesíthetők.

[37] A másodfokú bíróság mindezek okán – az Alaptörvény 28. cikkében foglaltak értelmezési elvre is figyelemmel – az összecszerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 100%-ában (38.650 forint/hó) történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket [Hszt.

71. § (5) bekezdés, 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdés, 31/2015. BMr. 36. § (6) bekezdés] nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; ily módon nincs jogalap a helytálló ítéleti döntés megváltoztatására.

[38] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[39] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú perköltségének a megfizetésére, amelynek összegét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdései, 82. § (3) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontjára, valamint (4) bekezdésére figyelemmel a felperes felszámításával egyezően állapította meg.

[40] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott összegű (86.576 forint) fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Kp.

99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontja és 102. § (1) és (6) bekezdései alapján az állam terhén marad.

[41] Az ítéltábla fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[42] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. május 13.

dr. Antal Regina s.k.

dr. Józsa Ágnes s.k.

dr. Oláh Zsolt s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

...